

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.193 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 oktober 2008 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.BEELLEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 28 april 2008 een visumaanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

De Procureur des Konings te Dendermonde geeft op 29 oktober 2008 een negatief advies.

Op 31 oktober 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“R. A. (...), geboren op 19/12/1 977 en van Tunesische nationaliteit diende op 28/4/2008 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Tunis in functie van zijn echtgenote mevr. V.V. (...), geboren op 22/08/1 972 en van Belgische nationaliteit;

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat de echtgenote van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdane is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende dat betrokkenen kennismaakten via het Internet;

Overwegende dat de communicatie in het Frans verloopt, maar dat de kennis van deze taal bij mevr. Vermeulen zeer gebrekkig is;

Overwegende dat er sprake is van een zeer snelle gang van zaken waarbij betrokkenen reeds tijdens het eerste bezoek van mevr. V. (...) in januari 2008 beslisten om te huwen;

Overwegende dat geen familieleden van mevr. V. (...) op het huwelijk aanwezig waren;

Overwegende dat mevr. reeds vier jaar werkloos is en gezondheidsproblemen heeft, dus in een sociaal zwakkere positie vertoeft en bijgevolg vatbaar is voor misbruik, In dat kader kunnen de problemen in het tweede huwelijk van mevr. met een Syrische onderdaan gesitueerd worden (diverse politietussenkomsten. parentale ontvoering kind):

Overwegende dat mijnheer vijf jaar ouder is als mevr. wat indruist tegen de Islamcultuur;

Overwegende dat mijnheer reeds eerder naar Europa trachtte te komen;

Overwegende dat mijnheer geen werk heeft en problemen heeft om er te vinden en hij hier een neef wonen heeft;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Dendermonde op 29/10/2008 een negatief advies levert inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Overwegende dat uit het gevoerde onderzoek bleek dat in hoofde van minstens één van de partijen niet de intentie aanwezig is om een duurzame levensgemeenschap te stichten;

Bijgevolg wordt het tussen R.A. (...) en V. V. (...) afgesloten huwelijk niet erkend in België. Dit huwelijk opent geen recht op gezinshereniging. Bijgevolg wordt deze visumaanvraag geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de "artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging." In een tweede middel voert verzoeker de schending aan "van de artikelen 18,21 en 31 WIPR en het artikel 146 B.W."

2.1.1. Daar beide middelen op elkaar voortbouwen zullen ze samen besproken worden.

2.1.2. In het eerste middel meent verzoeker dat de redenen die de verwerende partij aanhaalt om te oordelen dat *“in hoofde van minstens één van de partijen niet de intentie aanwezig is om een duurzame levensgemeenschap te stichten”* geenszins afdoende zijn. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Vervolgens tracht verzoeker een aantal overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote zelf gekozen heeft om het gesprek op de Belgische ambassade te Tunis in het Frans te voeren. Verzoeker meent dat zijn echtgenote de Franse taal machtig is daar ze in Gaurain-Ramecroix werd geboren en daar vier jaar gewoond heeft. Verzoeker erkent dat de kennis van het Frans van zijn echtgenote niet perfect is, maar voldoende om zich in die taal zonder problemen te beredderen. Bijgevolg betwist hij de overweging uit de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de kennis van de Franse taal van zijn echtgenote gebrekkig is. Vervolgens stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote snel getrouwd zijn omdat volgens hun geloof een voorhuwelijkse relatie niet toegestaan is. Hij wijst erop dat het tussen hem en zijn echtgenote onmiddellijk klikte, hun gesprekken vlot verliepen en ze dezelfde mening delen. Voorts betwist verzoeker niet dat er geen familieleden van zijn echtgenote op het huwelijk aanwezig waren, maar hij wijst erop dat zijn echtgenote geen goede relatie heeft met haar ouders. Haar ouders zijn gekant tegen haar bekering tot de islam en het dragen van een sjaal. Verzoeker stelt ook hij zich gegriefd voelt door de overweging van de verwerende partij waarin gesteld wordt dat zijn echtgenote zich in een sociaal zwakkere positie bevindt. Hij stelt ook dat het verleden van zijn echtgenote niet ter zake is en dat hij het recht heeft om verliefd te worden en te huwen. Verzoeker vervolgt dat indien de redenering van de verwerende partij gevolgd zou worden, geen enkele werkloze met gezondheidsproblemen en/of een persoon met een mislukt huwelijk achter de rug nog zou kunnen hertrouwen. Dit zou dan in strijd zijn met de *“artikelen 8 en 12 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en door de artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.”* In de volgende alinea legt verzoeker de procedure tot gezinshereniging uit. Voorts stelt verzoeker dat hij niet betwist dat zijn echtgenote werkloos is, dat zij rug- en reumaproblemen heeft waardoor ze voor 33% arbeidsongeschikt is. Verzoeker stelt wel dat hieruit niet afgeleid kan worden dat zijn echtgenote zich in een zwakkere positie bevindt en vatbaarder is voor misbruik. Deze redenering van de verwerende partij mist elke objectieve grondslag. Verzoeker meent ook dat om dezelfde redenen niet dienstig kan verwezen worden naar het vorige huwelijk van zijn echtgenote. Immers, uit de vaststelling dat verzoekers echtgenote het slachtoffer is geworden van ernstig partnergeweld en van parentale ontvoering kan niet afgeleid worden dat er sprake is van een schijnhuwelijk in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote. Vervolgens stelt verzoeker dat het feit dat zijn echtgenote vijf jaar ouder is, niet ter zake doet wanneer twee mensen elkaar graag zien. In de islam is dit ook van geen belang en verzoeker verwijst naar het leeftijdsverschil tussen de profeet Mohamed en zijn echtgenote Khadija. In de daarop volgende alinea stelt verzoeker dat hij niet betwist dat hij eerder naar Europa trachtte te komen, maar stelt dat dit in het kader van sportwedstrijden was. Verzoeker bevestigt dat hij niet officieel tewerkgesteld is, maar dat hij wel over een inkomen beschikt doordat hij zijn ouders helpt met hun dadelplantage. Tot slot stelt verzoeker dat hij het negatief advies van de Procureur des Konings te Dendermonde van 29 oktober 2008 niet ontvangen heeft.

In het tweede middel geeft verzoeker vooreerst een theoretische uitleg omtrent de artikelen 18, 21 en 31 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna WIPR) en verwijst hij naar de vonnissen van hoven en rechtbanken omtrent schijnhuwelijken. Verzoeker stelt dan dat in casu het intentioneel element niet is bewezen en dat geenszins met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen in hoofde van verzoeker of zijn echtgenote wordt aangetoond. De elementen die de

verwerende partij aanhaalt om aan te tonen dat er sprake is van een schijnhuwelijk zijn niet doorslaggevend om met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen te bewijzen. Daarenboven baseert de bestreden beslissing zich hoofdzakelijk op het verleden en de sociale achtergrond van verzoekers echtgenote. Voorts verwijst verzoeker naar verklaringen en berichten die het veelvuldig contact tussen hem en zijn vermeende echtgenote moeten aantonen.

2.1.3. De verwerende partij verwijst naar de artikelen 39/2, 39/56, lid 1 en 59/56, lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt ze dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat het huwelijk van 11 april 2008 niet erkend wordt en daardoor geen recht opent op gezinshereniging. Als gevolg van de niet erkenning van het huwelijk, kan *“noch de vordering tot schorsing, noch het beroep tot nietigverklaring”* van de beslissing waarbij het visum werd geweigerd, een wijziging teweegbrengen in de rechtspositie van verzoeker. Gezien de niet erkenning van het huwelijk, zal in de hypothese van een schorsing/vernietiging, het bestuur niet anders dan een nieuwe weigeringsbeslissing kunnen nemen. Bijgevolg heeft verzoeker geen belang.

2.1.4. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op. Zij meent dat de eventuele schorsing en/of nietigverklaring van de thans voorliggende bestreden beslissing niets afdoet aan het feit dat het huwelijk van verzoeker niet wordt erkend.

Er dient te worden opgemerkt dat de weigering van afgifte van een visum de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing, over te gaan tot het afleveren van een nieuwe weigeringsbeslissing.

De exceptie wordt verworpen.

2.1.5. De Raad wijst er op dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR gerechtigd is om bij de uitoefening van haar bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot de-plano-erkenning toevertrouwt aan *“alle overheden”*, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, niet in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

In zoverre verzoeker argumenten aanbrengt die moeten aantonen dat de verwerende partij de huwelijksakte ten onrechte niet erkent, wijst de Raad er op dat luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep tegen een beslissing van de administratieve overheid heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De stukken die de

verzoeker gevoegd heeft bij zijn verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling en kunnen bovendien niet ter appreciatie aan de Raad worden voorgelegd in het licht van de aan de Raad toebedeelde wettigheidstoetsing in het kader van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet. In die mate is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is wel bevoegd om de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging te onderzoeken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en er wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411). Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Waar verzoeker stelt dat de formele motiveringsplicht geschonden werd omdat het advies van de procureur des Konings hem niet ter kennis werd gebracht, stelt de Raad vast dat de inhoud van het advies van de Procureur des Konings in de bestreden beslissing hernomen is. Bijgevolg is de inhoud van het advies niet onbekend voor de verzoekende partijen. Daarenboven bevindt het advies van de Procureur des Konings zich ook in het administratief dossier. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In wezen beperkt verzoeker zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen

van de overheid en de aanvraag opnieuw ten gronde te beoordelen. Wel gaat de Raad binnen het kader van haar wettigheidsstoetsing na of de bestreden beslissing op kennelijke redelijke wijze werd genomen.

Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, waaronder de wijze waarop verzoeker zijn vermeende echtgenote heeft leren kennen, het feit dat de communicatie tussen verzoeker en zijn echtgenote in het Frans verloopt, terwijl het Frans van verzoekers echtgenote mevrouw V. zeer gebrekkig is, dat verzoeker en mevrouw V. zeer snel gehuwd zijn na hun kennismaking, dat er geen familieleden van verzoekers echtgenote op het huwelijkaanwezig waren, dat mevrouw V. zich in sociaal zwakkere positie bevindt en problemen gekend heeft in haar tweede huwelijk (diverse politietussenkomsten, parentale ontvoering), dat verzoekers echtgenote ouder is, dat verzoeker eerder naar Europa trachtte te komen, dat verzoeker geen werk vindt en een neef in België heeft wonen, beslist de verwerende partij om het gesloten buitenlandse huwelijk niet te erkennen, vast te stellen dat in hoofde van één van de echtgenoten niet de intentie aanwezig is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en de afgifte van een visum te weigeren. Deze feiten vinden steun in het administratief dossier, onder meer in het advies van de Procureur des Konings van 29 oktober 2008, waarin hij stelt dat *“(…) heb ik de eer u te melden dat uit het thans gevoerde onderzoek is gebleken dat in hoofde van minstens één van de partijen het niet de bedoeling is om een duurzame levensgemeenschap te stichten”*, en de begeleidende brief van een diplomatieke medewerker, die het interview op de Belgische ambassade te Tunis gedaan heeft. De thans gewijzigde verklaringen van verzoeker in zijn verzoekschrift, na het nemen van de bestreden beslissing, zijn loutere beweringen die hieraan niets afdoen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan bij het nemen van zijn beslissing enkel rekening houden met de feiten zoals die hem gekend zijn. Daarenboven kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij redelijkerwijze tot het besluit had moeten komen dat het huwelijk gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek en voorhoudt dat in casu niet aangetoond wordt dat het huwelijk manifest de kenmerken van een schijnhuwelijk vertoont, toont verzoeker evenmin aan dat zijn huwelijk erop gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en niet op een verblijfsrechtelijk voordeel. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de relatie van verzoeker met zijn echtgenote gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Verzoeker toont niet aan dat, rekening houdend met de voorliggende elementen voor het nemen van de bestreden beslissing, het bestuur artikel 146 bis BW foutief heeft toegepast.

In de mate dat verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze het voormelde rechtsbeginsel geschonden zou zijn en merkt de Raad op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden

genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). In die mate is het onderdeel onontvankelijk.

Het middel eerste en tweede middel zijn, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

2.2.1. Verzoeker stelt dat hij en mevrouw V. wel een gezin vormen en zo snel mogelijk dit gezinsleven willen beleven. Door de niet erkenning van hun huwelijk kan verzoeker niet met zijn echtgenote samenwonen en een gezin vormen in België. Dit is een vergaande ingreep op het recht op bescherming van zijn privé- en gezinsleven. Voorts stelt verzoeker dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet worden getoetst aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. In casu wordt niet aangeduid welk algemeen belang in het gedrang zou komen.

2.2.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bescherming van artikel 8 EVRM is echter niet absoluut. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker vroeg zijn visum aan op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn Belgische echtgenote. Zij moet dus voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld door artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Uit bovenvermelde bespreking blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister redelijkerwijs kon concluderen dat het huwelijk niet wordt erkend in België en verzoeker dus niet aan de voorwaarden voldoet voor de afgifte van een visum. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker zelfs dat zijn vermeende echtgenote op 2 december 2008 naar Tunesië zou reizen om hem te zien. Derhalve kan de vraag naar de schending van de materiële motiveringsplicht betreffende de belangenafweging tussen de gezinsbelangen en de verwijderingsmaatregel in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270),

daargelaten de vraag of dergelijke belangenafweging uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken (RvS 8 januari 2008, nr. 178.351; RvS 27 juni 2007, nr. 172.822; RvS 21 november 2003, nr. 125.588) bij gebreke van aangebrachte elementen. Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker de mogelijkheid heeft om de niet-erkenning van zijn huwelijksakte aan te vechten voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. In het geval dat de huwelijksakte alsnog zou worden erkend, kan verzoeker het Belgisch grondgebied opnieuw betreden na de nodige stappen te hebben ondernomen voor het verkrijgen van binnenkomstdocumenten. Een schending van het artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3. Voor het overige voert verzoeker – ook in de repliekmemoirie – geen andere argumenten aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.